

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Дніпро

22 вересня 2022 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області) Головного управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях майор юстиції Фесенко Станіслав Сергійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22022050000002635, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 27.07.2022, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні злочинів, передбачених ч. 3 ст. 110, ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 437 КК України, відповідно до ст. ст. 42, 276-278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Мордвічева Андрія Миколайовича, 14.01.1976 р.н., громадянина Російської Федерації, уродженця с. Октябрськ Качірського району Павлодарської області Республіки Казахстан, СРСР, із вищою освітою, Командувача 8 гвардійською загальновійськовою армією Південного військового округу Збройних Сил Російської Федерації (військове звання: генерал-лейтенант), на території України раніше не судимого, останнє відоме місце реєстрації та проживання: Російська Федерація, Ростовська область, м. Новочеркаськ, вул. Отаманська, буд. 36, особу засвідчено паспортом громадянина Російської Федерації серії 6021 № 212535, виданим підрозділом № 610003 ГУ МВС Росії по Ростовській області, 28.01.2021,

про підозру у вчиненні злочинів, передбачених: **ч. 3 ст. 110 КК України**, тобто умисних діях, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинені особою, яка є представником влади, за попередньою змовою групою осіб, які призвели до загибелі людей та інших тяжких наслідків; **ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 437 КК України**, тобто веденні агресивної війни, за попередньою змовою групою осіб, за наступних обставин:

24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй (далі за текстом – ООН), підписаний 26.06.1945, яким фактично створено ООН.

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі за текстом – РФ) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21.12.1965, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24.10.1970, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16.12.1970, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Окрім того, у ст.ст. 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та РФ про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований РФ 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим (далі за текстом – АР Крим), м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва Збройних сил Російської Федерації (далі за текстом – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці

України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту Російської Федерації (далі за текстом – ЧФ РФ) на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому, вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі за текстом – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи ЧФ РФ, це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території АР Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Окрім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20.02.2014 для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової

окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому, військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Окрім того, здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів і транспортних підприємств, військових частин Збройних Сил України (далі за текстом – ЗС України), пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак, всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20.02.2014, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні – квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Донецькій, Дніпропетровській, Запорізькій, Луганській, Миколаївській, Одеській, Харківській та Херсонській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 07.04.2014 на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі за текстом – «ДНР»), а 27.04.2014 на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі за текстом – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації РФ, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у вигляді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови від співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, вищим політичним і військовим керівництвом РФ вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної ще з лютого 2014 року, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС РФ та інших воєнізованих формувань РФ.

З листопада 2021 року представники влади та ЗС РФ, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10.02.2022.

Станом на 08.02.2022 вздовж усього кордону з Україною з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тисяч військових РФ, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами РФ та світовою спільнотою, представниками влади та ЗС РФ розроблено окремий план, що передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян РФ та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали в імітації нападів і вогневих ударів, вчинених нібито підрозділами ЗС України по території РФ та тимчасово окупованим територіям України.

Одночасно із зазначеним, передбачалося визнання керівництвом РФ «ДНР» і «ЛНР» незалежними державами та отримання від них звернення із запитом про надання військової підтримки, яка викликана, нібито, агресією ЗС України.

На виконання зазначених намірів, 15.02.2022 Державна дума РФ звернулася до Президента РФ Путіна В.В. із проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

18.02.2022 керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області РФ, що пояснювалося вигаданими застереженнями про те, що ЗС України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19.02.2022 вказаними особами оголошено так звану загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21.02.2022 керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента РФ із проханням визнати незалежність так званих «Донецької та Луганської народних республік».

У цей же день, Президент РФ скликав позачергове засідання Ради безпеки РФ, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності так званих «Донецької та Луганської народних республік».

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання Президентом РФ незалежності «ДНР» і «ЛНР».

Цього ж дня, 21.02.2022, Президент РФ підписав укази № 71 «О признании Донецкой Народной Республики» та № 72 «О признании Луганской Народной Республики».

22.02.2022 Президент РФ підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та Радою Федерації РФ.

У цей же день Президент РФ, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до Ради Федерації РФ звернення про використання ЗС РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23.02.2022 керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента РФ з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих «Донецької та Луганської народних республік».

24.02.2022 о 04:30 Президент РФ оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні, а в дійсності – повномасштабне вторгнення з декількох напрямків із застосуванням різних видів і родів ЗС РФ та інших підконтрольних РФ незаконних збройних формувань.

В подальшому, цього ж дня, ЗС РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, віроломно здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військових штабах і складах ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період з 05 години 24.02.2022 і по теперішній час підрозділи ЗС та інших військових формувань РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому, вогневі удари здійснюються по об'єктах, що захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Керівництво вищевказаними злочинними діями здійснюється представниками влади, ЗС РФ та окупаційною владою РФ, зокрема Президентом РФ Путіним В.В., начальником ГШ ЗС РФ Герасимовим В.В., Міністром оборони РФ Шойгу С.К., Директором Служби зовнішньої розвідки РФ Нарішкіним С.Є., Головою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ Матвієнком В.І., Головою Чеченської Республіки РФ Кадировим Р.А., так званим «Главою ДНР» Пушиліним Д.В. (досудове розслідування відносно яких проводиться в інших кримінальних провадженнях) та іншими.

Разом з тим встановлено, що до зазначеної діяльності співучасники злочину залучили Командувача 8 гвардійською загальновійськовою армією Південного військового округу Збройних Сил Російської Федерації (далі за текстом – 8 Армія ЗС РФ, місце постійної дислокації – м. Новочеркаськ Ростовської області, РФ) генерал-лейтенанта Мордвічева Андрія Миколайовича, 14.01.1976 р.н., якого з листопада 2021 року призначено на вищевказану посаду.

Зокрема, Командувач 8 Армією ЗС РФ генерал-лейтенант Мордвічев Андрій Миколайович, будучи представником влади, тобто особою, яка уповноважена вирішувати питання воєнного планування й управління щодо застосування підпорядкованих йому військових підрозділів та підлеглих військовослужбовців ЗС РФ, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з іншими представниками влади, ЗС РФ та окупаційною владою РФ, зокрема з начальником ГШ ЗС РФ Герасимовим В.В., Міністром оборони РФ Шойгу С.К., Директором Служби зовнішньої розвідки РФ Нарішкіним С.Є., Головою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ Матвієнком В.І., Головою Чеченської Республіки РФ Кадировим Р.А., так званим «Главою ДНР» Пушиліним Д.В. та іншими невідновленими на теперішній час особами,

на виконання злочинного наказу Президента РФ Путіна В.В., усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, у тому числі загибелі людей, зокрема й цивільного населення, розуміючи, що він порушує державний устрій та порядок, посягає на суверенітет і територіальну цілісність України, з метою зміни меж її території та розширення впливу РФ, з мотивів перешкоджання Євроінтеграційному курсу розвитку України, відновлення контролю РФ над політичними й економічними процесами в Україні, всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, порушив принципи Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимог ч. 4 ст. 2 Статуту ООН та Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09.12.1981, № 2734 (XXV) від 16.12.1970, № 2131 (XX) від 21.12.1965, № 3314 (XXIX) від 14.12.1974, ст. 1-3, 68 Конституції України, у період з 24.02.2022 та щонайменше по кінець травня 2022 року (точні дати й час в ході досудового розслідування не встановлено), видав накази і розпорядження на підготовку та здійснення широкомасштабного вторгнення підпорядкованих йому підрозділів ЗС РФ та незаконних збройних формувань (далі за текстом – НЗФ) терористичної організації «ДНР», спільно з іншими збройними підрозділами російських окупаційних військ, на територію України, зокрема у Донецьку область з метою її окупації, захоплення цими підрозділами населених пунктів Маріупольського району Донецької області із бойовим застосуванням їх штатної зброї та озброєння, а також контролював їх виконання.

До складу 8 Армії ЗС РФ входять наступні підрозділи ЗС РФ, над якими Мордвічев Андрій Миколайович здійснював загальний контроль, безпосереднє керівництво та командування, під час збройної агресії, наступу та захоплення частини території України, зокрема Маріупольського району Донецької області: Штаб 8 Армії ЗС РФ (в/ч 33744, управління – в/ч ПП 61877); 20 окрема гвардійська мотострілецька Прикарпатсько-Берлінська Червонопрапорна, ордена Суворова дивізія (в/ч ПП 58550); 150 мотострілецька Ідріцько-Берлінська, ордена Кутузова дивізія (в/ч 22179); 238 артилерійська бригада (в/ч 39235); 47 гвардійська ракетна Запорізько-Одеська, ордена Леніна Червонопрапорна, орденів Суворова та Кутузова бригада (в/ч 33166, в/ч 52453); 77 зенітна ракетна бригада (в/ч 33742); 33 гвардійський інженерно-саперний полк; 39 полк радіаційного, хімічного і біологічного захисту (в/ч 16390); 102 мотострілецький Слонімсько-Померанський Червонопрапорний, орденів Суворова та Кутузова полк (в/ч 91706); 103 мотострілецький Червонопрапорний полк (в/ч 91708); 68 гвардійський танковий Житомирсько-Берлінський Червонопрапорний, орденів Суворова, Кутузова, Богдана Хмельницького та Олександра Невського полк (в/ч 91714); 163 гвардійський танковий полк (в/ч 84839); 33 мотострілецький Берлінський Донський козачий полк; 381 гвардійський артилерійський Варшавський Червонопрапорний, орденів Суворова та Кутузова полк (в/ч 24390); 933 зенітний ракетний

Верхньодніпровський Червонопрапорний, ордена Олександра Невського полк (в/ч 15269); 944 гвардійський самохідний артилерійський Чернівецько-Гнезненський Червонопрапорний, орденів Суворова та Богдана Хмельницького полк; 358 гвардійський зенітний ракетний Прикарпатсько-Гнезненський Червонопрапорний, орденів Кутузова та Богдана Хмельницького полк; 133 окремих батальйон управління (в/ч 31955); 255 гвардійський мотострілецький Волгоградсько-Корсунський Червонопрапорний полк імені М.С. Шумілова; 224 окремих протитанковий дивізіон (в/ч 55546); 174 окремих розвідувальний батальйон (в/ч 22265); 454 окремих батальйон зв'язку; 487 окремих протитанковий дивізіон; 221 окремих інженерно-саперний батальйон (в/ч 54369); 258 окремих батальйон зв'язку (в/ч 84881); 152 окремих батальйон матеріального забезпечення (в/ч 15272); 195 окремих медичний батальйон (в/ч 55541), а також підпорядковані Мордвічеву Андрію Миколайовичу підрозділи 810 окремої гвардійської, ордена Жукова бригада морської піхоти імені 60-річчя створення СРСР Чорноморського флоту Південного військового округу ЗС РФ (в/ч 13140), та НЗФ «1 Армійського корпусу Народної міліції» терористичної організації «ДНР» (в/ч 00100): 1 окрема мотострілецька бригада (в/ч 08801); окрема артилерійська бригада (в/ч 08802); 3 окрема мотострілецька бригада (в/ч 08803); 5 окрема мотострілецька бригада (в/ч 08805); 100 окрема мотострілецька бригада (в/ч 08826); 9 окремих мотострілецький полк (в/ч 08819); 11 окремих мотострілецький полк (в/ч 08818); окремих танковий батальйон (в/ч 08810); окремих ракетний зенітний дивізіон (в/ч 08817); окремих мотострілецький батальйон «Сомалі» (в/ч 08828); окремих розвідувальний батальйон «Спарта» (в/ч 08806), ПВК «Вагнер» та інші невстановлені на теперішній час підрозділи російських окупаційних військ.

Так, Мордвічев Андрій Миколайович у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 24.02.2022, перебуваючи у невстановленому досудовим розслідуванням місці, діючи умисно, з вищевказаних мотивів та метою, віддав наказ на вторгнення на територію України підпорядкованим військовим підрозділам ЗС РФ та інших НЗФ, які в цей час перебували на територіях РФ і тимчасово окупованих територіях Донецької області.

Після вторгнення підпорядкованих Мордвічеву Андрію Миколайовичу збройних підрозділів ЗС РФ та інших НЗФ на територію України та захоплення ними ряду населених пунктів Донецької області, останній, у різні проміжки часу в період з 24.02.2022 по кінець травня 2022 року (точні дати в ході досудового розслідування не встановлено), перебуваючи у командних пунктах, що розташовувалися в населених пунктах Маріуполь, Мангуш, Кальчик, Шевченко, Жовтневе, Приазовське, Нікольське, Старий Крим Маріупольського району Донецької області, у тому числі за координатами 47.0656, 37.3134; 47.03144, 37.30072, та інших прилеглих до них населених пунктів Маріупольського району Донецької області, діючи умисно, з вищевказаних мотивів та метою, вирішував питання воєнного планування, координації й управління стосовно застосування цих підрозділів у збройній агресії РФ

шляхом віддання їм наказів щодо продовження та ведення бойових дій, направлених на захоплення територій Донецької області, й контролював їх виконання.

Також, починаючи з 24.02.2022 по кінець травня 2022 року (точні дати в ході досудового розслідування не встановлено), на виконання наказів військово-політичного керівництва РФ, особовий склад вищевказаних підрозділів російських окупаційних військ під керівництвом Мордвічева Андрія Миколайовича, перебуваючи на території Маріупольського району Донецької області, здійснював збройну агресію та вів бойові дії проти ЗС України з метою подальшої окупації Донецької області.

Далі, 28.03.2022 Мордвічев Андрій Миколайович, знаходячись у м. Маріуполі Донецької області, прибув на позиції підпорядкованих йому підрозділів російських окупаційних військ, що розташовувалися у Лівобережному районі м. Маріуполя Донецької області поблизу ПрАТ «Металургійний комбінат «Азовсталь»», де на той момент були частково заблоковані українські військовослужбовці та цивільне населення, та зустрівся із так званим «Главою ДНР» Пушиліним Д.В., Головою Чеченської Республіки РФ Кадировим Р.А. (який в свою чергу здійснював координацію сил і засобів підрозділів: «Полк ППСН ім. Ахмата-Хаджи Кадырова», «Спецподразделение «Ахмат»», «Полк полиции ФФГКУ УВО ВНГРФ по ЧР», «СОБР «Ахмат»», «Подразделения «Запад-Ахмат», «Север-Ахмат», «Восток-Ахмат», «Юг-Ахмат») та іншими представниками російських окупаційних військ. За результатами проведеної із вказаними збройними формуваннями РФ наради, останні обговорили та погодили план по захопленню вищевказаного заводу, його штурму та вбивства українських військовослужбовців, які знаходяться всередині, а також інших осіб, які чинитимуть опір.

31.03.2022 та 08.04.2022 Мордвічев Андрій Миколайович, знаходячись у м. Маріуполі Донецької області, на виконання завдань, поставлених Президентом РФ Путіним В.В., здійснив інспектування та перевірку позицій підпорядкованих йому військових підрозділів російських окупаційних військ, під керівництвом якого було здійснено так звану «зачистку» від українських військовослужбовців, які можливо знаходилися в інших районах м. Маріуполя Донецької області. Окрім того, Мордвічев Андрій Миколайович узгодив план дій з повного захоплення м. Маріуполя Донецької області, поставив нові завдання підлеглим військовим підрозділам стосовно посиленого штурму ПрАТ «Металургійний комбінат «Азовсталь», а також безжалісного та безкомпромісного вбивства всього керівного складу українських військових підрозділів, які залишилися всередині вказаного заводу, та вирішував питання воєнного планування, координації й управління стосовно застосування цих підрозділів російських окупаційних військ шляхом віддання їм наказів щодо продовження та ведення бойових дій, направлених на захоплення інших територій та населених пунктів України.

Таким чином, Мордвічев Андрій Миколайович, перебуваючи на території Маріупольського району Донецької області, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб, усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, у тому числі загибелі людей, зокрема цивільного населення, з мотивів та метою безумовного

виконання отриманих бойових наказів вищого керівництва РФ, приймав управлінські рішення та віддавав накази підпорядкованим йому підрозділам ЗС РФ, НЗФ «ДНР» та іншим формуванням російських окупаційних військ на ведення агресивної війни проти України та подальшого захоплення вищевказаних населених пунктів Донецької області. Внаслідок вчинення зазначених дій м. Маріуполь та інші населені пункти Маріупольського району Донецької області були захоплені військовослужбовцями ЗС РФ та представниками інших підрозділів російських окупаційних військ, що входять до їх складу.

Вторгнення ЗС РФ та інших підрозділів російських окупаційних військ, що входять до їх складу, на територію України супроводжувалось у подальшому окупацією українських міст, бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки й іншого озброєння. При цьому, вогневі удари здійснювались по об'єктах, що захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна й інфраструктури.

Таким чином, Мордвічев Андрій Миколайович обґрунтовано підозрюється в умисних діях, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинених особою, яка є представником влади, за попередньою змовою групою осіб, які призвели до загибелі людей та інших тяжких наслідків, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 3 ст. 110 КК України, а також у веденні агресивної війни, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 437 КК України.

**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
Головного управління Служби безпеки України
в Донецькій та Луганській областях
майор юстиції**

С.С. Фесенко

ПОГОДЖЕНО

**Прокурор відділу процесуального керівництва
у кримінальних провадженнях щодо злочинів,
вчинених на тимчасово окупованих територіях
у Донецькій області та в умовах збройного конфлікту
управління нагляду у кримінальних провадженнях
щодо злочинів, вчинених на тимчасово окупованих
територіях у Донецькій області та в умовах збройного
конфлікту Донецької обласної прокуратури**

С.М. Гавриленко

22 вересня 2022 року

Права підозрюваного:**Конституція України**

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинові чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний, обвинувачений

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що вноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;
- 18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Про підозру мені повідомлено, письмове повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права і обов'язки вручені, права підозрюваного мені оголошені та роз'яснені.

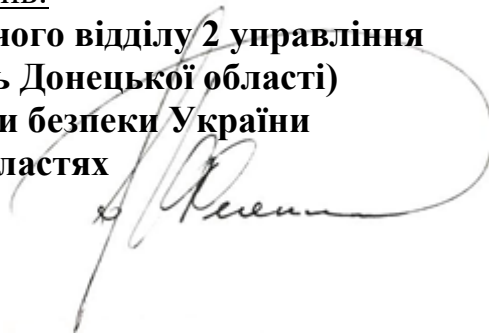
Підозрюваний: _____

Захисник: _____

«___» годин «___» хвилин «___» вересня 2022 року

Повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
Головного управління Служби безпеки України
в Донецькій та Луганській областях
майор юстиції**

С.С. Фесенко